

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Χαιρετισμός της Υπουργού Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων Άννας Διαμαντοπούλου για τον Εορτασμό της Εθνικής Επετείου της 25^{ης} Μαρτίου.

Η επέτειος της 25ης Μαρτίου είναι μέρα ιστορικής μνήμης και τιμής στους αγώνες των Ελλήνων για τις αξίες και τα ιδανικά της ελευθερίας, της εθνικής ανεξαρτησίας, της αυτοδιάθεσης των λαών και της εθνικής ενότητας.

Η Ελληνική Επανάσταση του '21 ήταν και είναι από τα πιο σημαντικά ιστορικά γεγονότα, όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά και για την ιστορική εξέλιξη άλλων λαών και εθνών, γιατί απέδειξε ότι η αγωνιστικότητα, η συλλογικότητα, τα ιδανικά και οι αξίες μπορούν να φέρουν μεγάλες τομές στην πορεία της Ιστορίας.

Σήμερα, νιώθουμε όλοι οι Έλληνες υπερήφανοι για τη μεγάλη αυτή ιστορική στιγμή. Είναι η ιστορική στιγμή που ο ελληνισμός ξεπέρασε τις ελλείψεις, τις αδυναμίες και υψώθηκε στη σφαίρα των πραγματικών αξιών που διακρίνουν τους ανθρώπους και τους λαούς και τους κάνουν να μεγαλουργούν.

Ασφαλώς η εθνική υπερηφάνεια δεν μπορεί να στηρίζεται μόνο στις δάφνες του παρελθόντος. Είναι καθημερινό χρέος όλων μας να αναζητούμε και να ανταποκρινόμαστε στα ιδανικά που υπηρέτησε ο λαός μας σ' αυτή την κορυφαία ιστορική στιγμή, στις αξίες που τον οδήγησαν να πετύχει το ακατόρθωτο, να αποτινάξει τον ζυγό μιας αυτοκρατορίας και να ιδρύσει το πρώτο ελεύθερο εθνικό κράτος.

Αυτό το χρέος καθίσταται ακόμη πιο επιτακτικό σήμερα, που η χώρα βιώνει μια ηθική, οικονομική και κοινωνική κρίση. Καλούμαστε να κάνουμε πράξη αυτές τις αξίες. Καλούμαστε να συμμετέχουμε ενεργά στις μεγάλες αλλαγές που έχει ανάγκη η χώρα μας. Γιατί όπως λέει κι ο Μακρυγιάννης: **«Τούτην την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί κι αμαθείς και πλούσιοι και φτωχοί και πολιτικοί και στρατιωτικοί και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι. Το λοιπόν δουλέψαμε όλοι μαζί, να την φυλάμεν κι όλοι μαζί και να μην λέγη ούτε ο δυνατός "εγώ", ούτε ο αδύνατος. Είμαστε εις το "εμείς" κι όχι εις το "εγώ".»**

25⁵ Μαρτίου 1821

Η ιστορία θα ήταν μια χωρίς νόημα σειρά από γεγονότα, αν μέσα της δεν ξεχώριζαν οι μεγάλες στιγμές. Μέσα σ' αυτές τις στιγμές το νόημα της ζωής συμπυκνώνεται, μεγαλώνει και εκφράζεται παρδειγματικά σε πράξεις και έργα γιγαντιαία.

Στην εποχή της Τουρκοκρατίας όλη η Ελλάδα στέναζε κάτω από τη σκληρότερη σκλαβιά που γνώρισε ποτέ στην ιστορία της. Πιο πολύ όμως ένιωσε τη βαναυσότητα του κατακτητή η Ήπειρος, που τη διοικούσε ο πιο άγριος και σκληρός πασάς, ο Αλή Πασάς.

Ο Νεοελληνικός Διαφωτισμός ήταν η πνευματική κίνηση που μετέφερε τις επαναστατικές ιδέες στο υπόδουλο ελληνικό έθνος και προετοίμασε την ελληνική επανάσταση. Στα πλαίσια αυτά ο Ρήγας Φεραίος συνέλαβε ένα εθνικοαπελευθερωτικό σχέδιο για όλους τους λαούς της Βαλκανικής που ήταν υπόδουλοι στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Με το πνεύμα αυτό συνέταξε το επαναστατικό μανιφέστο που περιλάμβανε μια φλογερή προκήρυξη, το Σύνταγμα του νέου κράτους και το Θούριο. Με το Θούριο που η αξία του Δε στηρίζεται τόσο στην ποιήσή του όσο στις πολιτικές του επιδιώξεις, ο Ρήγας θέλει να σκορπίσει τον ενθουσιασμό στους συμπατριώτες του.

Επάνω σε μια πράξη θυσίας, οραματισμού και αυτογνωσίας θεμελιώσαν οι πρωταγωνιστές του ξεστηκωμού τον νέον Ελληνισμό. Η ελευθερία, όπως την θέλησαν και την έζησαν οι ήρωες αυτοί, ξεπηδά μέσ' από αίματα και ολοκαυτώματα, μεσ' από το όριο εκείνο, όπου η ζωή υπερβαίνεται με την απόφαση του θανάτου κι ο θάνατος γίνεται το αδύριτο τίμημα της ζωής και της συνέχειάς της. Με τα λόγια του Μακρυγιάννη: «Ότι αρχή και τέλος παλαιόθεν και ως τώρα, όλα τα θεία πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε τρώνε από μας και μένει και μαγιά. Και οι ολίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν κι όταν κάνουν αυτήνη την απόφασιν, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν».

Ο οραματισμός μιας πατρίδας, που γεννιέται, παίρνει υπόσταση και θέση ανάμεσα στα ελεύθερα έθνη κι επιδιόδετα ελεύθερη πια στο έργο που ορίζει η ιστορική της μοίρα, δίνει στο χρόνο, που βαστάζει την πράξη της επανάστασης, τον χαρακτήρα της κυοφορίας, της αιφνιδιαστικής ενεργοποίησης μιας ως τώρα λανθάνουσας βούλησης. Αυτή η ενεργοποίηση εμφανίζεται σαν κάτι εκπληκτικό, που βγαίνει έξω από τους όρους της λογικής ή της ιστορικής ακολουθίας.

Το Εικοσιένα δεν υπήρξε έργο των ολίγων αλλά των πολλών. Κι όσο κι αν τα πρόσωπα των ηρώων του ξεχωρίζουν αδρά με τη δική τους ιδιαιτερότητα και ευθύνη, άλλο τόσο νιώθουμε πως αυτό που γίνεται πηγάζει από τη συνειδήση του Εμείς. Η οίχονοια, όσο κι αν απειλήσε, δεν μπόρεσε να κλονίσει αυτή την συνειδήση, που τόσο χαρακτηριστικά την εκφράζει ο Μακρυγιάννης: «Τούτην την πατρίδα την έχουμε όλοι μαζί και σοφοί και αμαθείς και πλούσιοι και φτωχοί και πολιτικοί και

στρατιωτικοί και οι πλέον μικρότεροι. άνθρωποι όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχουμε να ζήσουμε εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί, να τη φυλάμεν κι όλοι μαζί και να μην λέγει ούτε ο δυνατός "εγώ", ούτε ο αδύνατος... Είμαστε στο "Εμείς" και όχι εις το "Εγώ"».

Αυτό το Εμείς δεν είναι ένα συλλογικό Εγώ, είναι ένα Εμείς που ζει μέσα στην ένταση της παρουσίας ενός ασύμμετρα μεγάλου πλήθους προσώπων με έντονο, χαρακτηριστικό και ιδιότυπο ύφος και ήθος, τα οποία συμπράττουν αλλά και αποκλίνουν και συγκρούονται ανάμεσά τους. Είναι ένα Εμείς κατακτημένο μες από την οδύνη αυτής της αντινομίας.

Η εικοστή πέμπτη, Μαρτίου 1821 είναι μια μεγάλη στιγμή μέσα στη μακρόχρονη ιστορία μας. Μια στιγμή που θέλησε να κλείσει εντός της κάτι το καθολικά ανθρώπινο και γι' αυτό εθνικό. Με την αίσθηση αυτού του απολύτου, προαιώνιου και ακατάλυτου της ελληνικής μοίρας μιλούσαν οι αγωνιστές του Εικοσιένα, όταν έγραφαν, ότι ο Θεός υπέγραψε την ελευθερία της Ελλάδος και δεν μπορεί να πάρει την υπογραφή του πίσω. Το σκίρτημα της αιωνιότητας, όπως το γνώρισε ξαφνικά μέσα στα σπλάχνα της μητέρας του Θεού, το ίδιο σκίρτημα πέρασε σαν ένα ρίγος μέσα στις καρδιές των αγωνιστών που κατόρθωσαν με τη μεγάλη πράξη της επαναστάσεως ν' αναστήσουν τον νέο Ελληνισμό με τη συνείδηση της ένταρκης ελευθερίας, την οποία ο εθνικός ποιητής την είδε ολοζώντανη να βγαίνει μες από τα ερείπια και τους καπνούς της μάχης σαν μια ακατάλυτη απόφαση και με την συνείδηση της θυσίας, που έρχεται να υπομνήσει, ότι κάθε τι το μεγάλο μετριέται μονάχα με το τίμημα της ζωής.

Η εικοστή πέμπτη, Μαρτίου σφραγίζει το παρόν του νέου Ελληνισμού, που έρχεται να πάρει τη θέση του ανάμεσα στους λαούς της νεώτερης ιστορίας. Είναι η πρωταρχή μας, στην οποία γυρίζουμε με όσος, γιατί φέρνει μέσα της το θάυμα μιας μεγάλης στιγμής. Η στιγμή όμως τούτη που απλώνει και γεμίζει το παρελθόν και το μέλλον μας προβαίνει αμείλικτα σαν ένας κριτής μας. Γιατί το δικαίωμα που μας έδωσε να είμαστε σήμερα παρόντες μέσα στην ιστορία δεν είναι χάρισμα αλλά χρέος απέναντι στο παράδειγμα ζωής που χάραξε εκείνη. Είναι ασίγηστη αγρύπνια μπροστά στη μια, αιώνια μοίρα του Ελληνισμού.

Ως κορυφαία στιγμή της νεότερης ιστορίας μας και αφετηρία του ελεύθερου Νεότερου Ελληνικού Κράτους, η Εθνική Επέτειος της 25^{ης} Μαρτίου αποτελεί ημέρα απόδοσης τιμής στους ηρωικούς μας προγόνους, σε αυτούς που θυσιάστηκαν για την ελευθερία και την αξιοπρέπειά μας, για την πίστη τους σε υψηλά ιδανικά και αξίες, για το μεγάλο Αγώνα της ανεξαρτησίας της πατρίδας μας.

Η ΔΙΠΛΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΓΙΟΡΤΗΣ ΤΗΣ 25^{ΗΣ} ΜΑΡΤΙΟΥ.

Είναι πραγματικά μια ξεχωριστά διπλή γιορτή η 25^η Μαρτίου. Σαν σήμερα πριν από 2010 χρόνια ένας ολόξανθος άγγελος διασχίζει το ανοιξιάτικο στερέωμα για να σταθεί μπροστά σε μια σεμνή κόρη από τη Ναζαρέτ και να της πει το 'Χαίρε', ευαγγελίζοντας εκείνη την ώρα την εξ ύψους σωτηρία όλου του ανθρώπινου γένους. Και από εκείνη την ώρα τοποθετήθηκαν οι βάσεις της χριστιανικής θρησκείας, η οποία θεμελίωσε τη ζωή των ανθρώπων σε νέες βάσεις. Και πριν από 189 χρόνια ο υπόδουλος Ελληνισμός ξεσηκώθηκε κατά της εχθρικής τυραννίας και άρχισε τον υπέρ της ελευθερίας αγώνα για να αποτινάξει τον Τουρκικό ζυγό, από τον οποίο στέναζε 400 ολόκληρα χρόνια και να συνεχίσει το δρόμο των μεγάλων πεπρωμένων του